

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Ing. J. P.**, bývajúceho v Ž., proti odporcom **1/ Ing. M. B.**, bývajúceho v Ž., **2/ M. B.**, bývajúcej v Ž., zastúpeným JUDr. Magdou Poliačikovou, advokátkou v Žiline, Národná 17, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcov **ISTROFINAL, a. s.**, so sídlom v Žiline, M. R. Štefánika 32, zastúpeného JUDr. Kvetoslavou Kolínovou, advokátkou v Žiline, Národná 10, **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 13 C 371/2004, o dovolaní odporcov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. júna 2012 sp. zn. 8 Co 201/2011, takto

r o z h o d o l:

Dovolanie **o d m i e t a**.

Navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Žilina rozsudkom z 8. februára 2011 č. k. 13 C 371/2004 – 190 určil, že navrhovateľ je výlučným vlastníkom trojizbového bytu č. 22, nachádzajúceho sa na prvom poschodí, vo vchode č. 20, obytného domu súpisné číslo X., na námestí L. postaveného na pozemku parcelné číslo KNC X. spolu s pivnicou a spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a zariadeniach obytného domu súpisné číslo X. a spolu so spoluvlastníckym podielom na pozemku číslo KNC X., ktorý podiel je vyjadrený v 828/141 512, všetko zapísané na LV číslo X. pre kat. územie Ž.. Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal. Dospel k záveru, že navrhovateľ preukázal naliehavosť na návrhom požadovanom určení v zmysle § 80 písm. c/ O. s. p. tým, že bez takéhoto určenia je výkon jeho vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti – bytu – nemožný, ohrozený, jeho právne postavenie je neisté a bez súdneho rozhodnutia nemôže dosiahnuť opätovný zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností. Uviedol, že v prejednáwanej veci bolo

nepochybne preukázané, že navrhovateľ (spolu s manželkou - pôvodnou navrhovateľku 2/ E. P.) ako dlžníci na zabezpečenie pohľadávky veriteľa na základe zmluvy o pôžičke č. 002/2003 uzavreli 19. júna 2003 so spoločnosťou ISTROFINAL, a. s. (pôvodným odporcom), zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti . Za účelom zabezpečenia tejto pohľadávky veriteľa navrhovateľ na neho ako dlžník previedol svoje vlastnícke právo k predmetnému bytu . Vklad vlastníckeho práva k bytu na základe tejto zmluvy (o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva), v čl. VI. ktorej sa jej účastníci dohodli, že pri splnení záväzku do 19. novembra 2003 veriteľ opäť umožní navrhovateľovi výkon vlastníckeho práva a pri jeho nesplnení do tohto dátumu sa veriteľ definitívne stane vlastníkom bytu, do katastra nehnuteľností bol povolený Správou katastra Ž. 18. júla 2003 pod č. V 2 819/2003. Veriteľ si ponechal sumu 182 500 Sk (6 057,89 €) zaplatenú titulom dohodnutých úrokov a sumu 500 000 Sk - predmet zmluvy o pôžičke (16 596, 96 €) zaplatenú navrhovateľom odmietol prevziať z dôvodu jej zaplatenia po lehote splatnosti až 10. decembra 2003. Svoje vlastnícke právo k predmetnému bytu ako predávajúci následne previedol (kúpnu zmluvou uzavretou 24. januára 2005) na Ľ. K. ako kupujúcu (vklad bol povolený Správou katastra Ž. pod č. V 331/), ktorá ho následne (kúpnu zmluvou uzavretou 13. apríla 2007) previedla na odporcov (vklad bolo povolený Správou katastra Ž. pod č. V 2 566/07). Zistený skutkový stav súd subsumoval pod ustanovenia § 553 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. decembra 2007 a ustanovenia § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka. S poukazom na tieto ustanovenia dospel k záveru o absolútnej neplatnosti uvedenej zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva jednak z dôvodu, že svojím obsahom a účelom odporuje zákonu v dohodnutej podmienke vyplývajúcej z čl. VI. (pre prípad omeškania dlžníka s riadnym a včasným splnením zabezpečovacej pohľadávky), podľa ktorej sa veriteľ (bez toho, ako sa uspokojí pohľadávka a ako sa naloží s prípadným rozdielom) stal natrvalo vlastníkom prevádzaného bytu. Za ďalšiu skutočnosť spôsobujúcu jej neplatnosť považoval rozpor s dobrými mravmi , lebo pri zabezpečovacom prevode práva dohoda o prevedení veci do vlastníctva veriteľa vrátane zložky ius disponendi (právo nakladať s vecou) sa týka takej hodnoty predmetu zabezpečovania , ktorá je v hrubom nepomere k zabezpečovanej pohľadávke ako hlavného záväzku (poskytnutie peňažných prostriedkov za odplatu - pôžičky vo výške 500 000 Sk). Konštatoval, že predmetná zmluva neobsahuje vzájomné dojednanie o tom, ako sa zmluvné strany vysporiadajú v prípade, že dlžník nesplní svoj záväzok (uspokojiť zabezpečenú pohľadávku) a tým vyvoláva neistotu o obsahu ich práv a povinností , ktorá neistota nemôže byť odstránená ani výkladom (pri znení § 553 Občianskeho zákonníka do

31. decembra 2007) . Preto je neplatnou aj pre neurčitosť , z ktorého dôvodu sú vyhlásenia zmluvných strán (že je prejavom ich slobodnej , vážnej a určitej vôle) irelevantné. Na základe takejto absolútne neplatnej zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva nemohol veriteľ nikdy platne a riadne nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnému bytu a následne v zmysle zásady, že v systéme občianskeho práva nemožno platne a riadne nadobudnúť vlastnícke právo k veci od nevlastníka, nemohli ani E. K. a následne odporcovia nadobudnúť vlastnícke právo k bytu. Za irelevantnú považoval súd otázku skúmania, či navrhovateľ platne odstúpil od zmluvy o pôžičke (dôvody jej uzavretia v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok ale nepreukázal). O náhrade trov konania rozhodol podľa § 150 ods. 1 O. s. p. Za dôvody hodné osobitného zreteľa považoval skutočnosť, že odporcovia nezavinili začatie súdneho konania a nemohli ovplyvniť ani jeho výsledok.

Krajský súd v Žiline na odvolanie odporcov rozsudkom z 29. júna 2012 sp. zn. 8 Co 201/2011 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) a navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Stotožnil sa so záverom prvostupňového súdu , že navrhovateľ preukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O., s. p.) . Skutkový stav považoval za zistený v dostatočnom rozsahu a z neho vyplývajúci právny záver za správny. Stotožnil sa aj odôvodnením jeho rozhodnutia, na ktoré v podrobnostiach poukázal (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Aj podľa názoru odvolacieho súdu zmluvné dojednania umožňujúce zánik vlastníctva pôvodného vlastníka k bytu bez ohľadu na výšku zostatku nesplateného dlhu v čase, keď sa prevod vlastníckeho práva na navrhovateľa stane nepodmieneným , svojím účelom a obsahom obchádzajú zákon, preto sú neplatné . V tomto smere nepovažoval za rozhodujúce, že v čase uzatvorenia sporného právneho úkonu , platila iná (oveľa strohejšia) právna úprava (týkajúca sa zabezpečovacieho prevodu práva). Za nedôvodné považoval námietky odvolateľov týkajúce sa odôvodnenia rozhodnutia prvostupňovým súdom , lebo je argumentačne dostatočne presvedčivé a závery v ňom obsiahnuté zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. V súvislosti s ďalšími námietkami v odvolaní na doplnenie poukázal na niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky či Českej republiky týkajúce sa obdobných vecí. Konštatoval, že na námietky odporcov týkajúce sa dobromyseľnosti alebo investícií by bolo možné prihliadnúť v konaní s iným predmetom (titulom bezdôvodného obohatenia). Za nedôvodnú vyhodnotil aj argumentáciu poukazujúcu na ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 150 ods. 1 O. s. p. posúdiac dôvody hodné osobitného zreteľa zhodne so súdom prvého stupňa.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podali odporcovia dovolanie. Navrhli jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie. Namietali, že postupom odvolacieho súdu tým, že rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania (nariadiť pojednávanie vyžadoval dôležitý verejný záujem) a nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie im ako účastníkom konania odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Tiež namietali, že rozhodnutia súdov nižších stupňov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). V doplnení dovolania (doručeného súdu osobne 14. augusta 2012) namietali odňatie im možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) aj postupom odvolacieho súdu, ktorý nerozhodol o návrhu spoločnosti ISTROFINAL, a. s. na vstup vedľajšieho účastníka z 29. mája 2012, a nebral do úvahy rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 311/2008.

Navrhovateľ ani vedľajší účastník sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4.

Dovoláním odporcov nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchyliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p.. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p, ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. dovolatelia nenamietali a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola odporcom odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenie spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je daná už tým, že dovolatelia tvrdia, že napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce konanie je touto vadou postihnuté, ale len vtedy, ak rozhodnutie a konanie skutočne touto vadou trpia, t. j. že nastali skutočnosti

v dôsledku ktorých vada vznikla (prejavila sa) resp. nebola odstránená v rozhodnutí prípadne v postupe odvolacieho súdu.

Odporcovia namietali, že odvolací súd im odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) svojím postupom tým, že prejednal ich odvolanie bez nariadenia pojednávania a svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil . Odvolaním brojacim proti dôvodom uvedeným v rozhodnutí súdu prvého stupňa sa podľa ich názoru vôbec nezaoberal, ktorý postup je nezlučiteľný so zásadou spravodlivého súdneho konania.

Zákon č. 384/2008 Z.z. ktorým sa dopĺňa Občiansky súdny poriadok s účinnosťou od 15. októbra 2008, zmenil obsah predchádzajúceho znenia ustanovenia § 214 O.s.p. tým, že inak vymedzil prípady, kedy odvolací súd má povinnosť nariadiť na prejednanie odvolania pojednávania a kedy môže o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 241 ods. 1 O.s.p. (v znení účinnom do 31. decembra 2012) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávania vždy, ak za a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem (t.j. taký záujem, ktorým sa podľa dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z.z. rozumie záujem týkajúci sa väčšieho okruhu osôb napr. územného celku, obce).

Keďže z obsahu spisu nevyplýva, že by boli dané dôvody pre nariadenie pojednávania podľa § 214 ods. 1 O.s.p. (krajský súd nepovažoval za potrebné dokazovanie doplniť ani zopakovať, nešlo o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nariadenie pojednávania podľa posúdenia odvolacieho súdu nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem), odvolací súd v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p. rozhodol 29. júna 2012 o odvolaní odporcov (podaného 14. apríla 2011) bez nariadenia pojednávania aj v súlade s § 156 ods. 3 O.s.p. Postupom odvolacieho súdu , plne rešpektujúcim platnú úpravu Občianskeho súdneho poriadku, sa preto odporcom neodňala možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnym názorom, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa citovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby sudy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci.

Judikatura EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia . Ak však ide o argument , ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higginsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany , t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (pozri uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03).

Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa , a to po skutkovej , ako aj právnej stránke.

V prejednávanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil i s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa , a preto sa v dôvodoch svojho rozhodnutia obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvého stupňa (uviedol, že „odvolací súd rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil, keďže v ňom nezistil žiadne pochybenie, v bližších podrobnostiach tiež poukazuje na jeho podrobné zdôvodnenie , s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil“) a na zdôraznenie správnosti skutkových a právnych záverov o nedôvodnosti odvolacích námietok (vrátane nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa) doplnil a zdôraznil aj ďalšie dôvody (čo mu § 219 ods. 2 O. s. p. tiež umožňuje).

Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti , z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy , ktoré na zistený skutkový stav aplikoval a z ktorých vyvodil aj právny záver o dôvodnosti návrhu , ktorým sa dovolací súd z hľadiska jeho vecnej správnosti ani zaoberať nemohol . Teda odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa , podrobne a jasne objasňujúce (§ 157 ods. 2 O. s. p.) skutkový a právny základ rozhodnutia

(ako konštatoval aj odvolací súd), a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu , nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003). Preto ani týmto postupom súdu prvého stupňa ako ani odvolacieho súdu nedošlo k odňatiu možnosti účastníkom konania konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

K odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) malo podľa tvrdenia odporcov dôjsť aj postupom odvolacieho súdu tým, že nerozhodol o návrhu spoločnosti ISTROFINAL, a. s. na jej vstup do konania ako vedľajšieho účastníka .

Z obsahu spisu vyplýva, že uvedená spoločnosť navrhla svoj vstup do (odvolacieho) konania ako vedľajší účastník na strane odporcov podaním z 29. mája 2012 (čl.) , ktorú skutočnosť odvolací súd oznámil účastníkom . Títo jej vstup do konania nenamietali.

K vstupu vedľajšieho účastníka do konania môže dôjsť buď z vlastnej iniciatívy tejto osoby alebo na výzvu niektorého účastníka vykonanú prostredníctvom súdu (§ 93 ods. 3 O. s. p.). Vedľajší účastník nadobúda svoje procesné postavenie aj bez rozhodnutia súdu – už tým, že súdu dôjde jeho oznámenie o vstupe do konania a prípustnosťou vedľajšieho účastníka v konaní sa súd zaoberá až po tom, čo ten, ku ktorému sa pridružil alebo jeho odporca , namietne neprípustnosť takéhoto postupu (pozri R 57/2009).

Z uvedeného možno vyvodit', že odvolací súd ani tým, že o prípustnosti vstupe do konania spoločnosti ISTROFINAL, a. s. nerozhodoval a ako s vedľajším účastníkom s ňou konal (uviedol ju v záhlaví svojho rozhodnutia) neodňal odporcom možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Odporcovia v dovolaní namietali tiež nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov (241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O., s. p. a nespôsobuje

zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľov boli opodstatnené, mali by za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku a nezakladali by prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné , ale v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Ani tzv. iné vady konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) prípustnosť dovolania nezakladajú. Teda pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania (daný prípad) nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť preskúmaniu po vecnej a právnej stránke.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O. s. p. , ani z ustanovenia § 237 O. s. p. , preto dovolanie odporcov podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako dovolanie , ktoré smeruje proti rozhodnutiu , proti ktorému nie je dovolanie prípustné, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporcom , ktorí úspech nemali . Najvyšší súd Slovenskej republiky mu trovy dovolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy tohto konania nevznikli (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. apríla 2013

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.

predseda senátu

Za správnosť:

Hrčková Marta

